

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af den almindelige Invalidefond.

Forhandlingen genoptoges.

Ellinger: De Bemærkninger, jeg oprindelig havde tænkt mig at fremsætte ved 2den Behandling af denne Sag, skulde nærmest knytte sig til Udtalelser ved 1ste Behandling her i Tinget; men forinden jeg gaar dertil, kan jeg ikke undlade at omtale, hvad der er kommet frem senere, dels i Finansudvalgets Betænkning, dels i de Udtalelser, der bleve fremsatte i Gaar, med Hensyn til hvilke jeg beklager, at Fortrykket endnu ikke er arriveret, saaledes at jeg ikke, hvad der jo altid er heldigt, kan have dette at holde mig til. Udvalgets Betænkning omhandler, som omtalt i Gaar, kun i mindre Grad den Sag, som Udvalget i første Række skulde beskæftige sig med. Det er ikke noget nyt — jeg mindes fra en Sag, som har været til Behandling her før i denne Samling, at et Medlem af Venstre reformpartiet har forekastet en Udvalgsordfører, at den Betænkning, han havde skrevet, var noget af det tyndeste og magreste, han nogen Sinde havde set. Jeg tror, at det den Gang var med Urette, men det maa de to Herrer klare indbyrdes. Siden den Tid er Finansudvalget aabenbart kommet paa det rene med, at det er galt med de tynde Betænkninger, de maa fylde dem ud, og derfor se vi ogsaa i den egentlige Finanslovbetænkning, at der kommer dalende ned som fra Himlen en lærd Afhandling om Freskomalerier, som kan udfylde det øvrige temmelig tomme Rum i Finanslovbetænkningen, og heldigvis har jo Finansudvalget ogsaa i dette Tilfælde en særlig Sag, hvorved det er muligt at skrive, jeg vil ikke sige en god, men en fyldig Betænkning. Jeg maa nu gaa nærmere ind paa denne særlige Sag, som jo er den, der alene i Diskussionen har Interesse, saasom Hovedsagen i Virkeligheden er afgjort, og jeg skal der vende mig til Udtalelserne fra den ærede Ordfører og — med mere Ubehag — til Udtalelser fra det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam).

Jeg skal forudskikke, at dette jo er en meget kedelig Sag, det er sikkert nok. Det er ubehageligt og uheldigt, at en Institution som den, der her er Tale om, taber Penge ved Operationer, der slaa fejl.

Det er vel sandt, at det ofte er hændet og stadig hænder, at Pengeinstitutioner og andre Prioritetshavere tabe Penge, som de have sat i Ejendomme, at de maa overtage Ejendomme selv og saa fremdeles. Det hændes baade i By og paa Land og er nylig her i Byen hændt paa en højst sørgelig Maade med det bekendte Studenterhus, som dog var sat i Værk af nogle af de dygtigste Folk, vi have her hjemme. Men det er uheldigt og ubehageligt og særlig uheldigt, naar der er Tale om en Institution som denne, af hvis Midler der udbetales Understøttelser. Hvis det forholder sig rigtigt, hvad jeg ingen Grund har til at betvivle, indtil jeg bliver bedre oplyst, kan det naturligvis være beroligende at se, at Tabet i alt Fald ikke i nævneværdig Grad vil gaa ud over dem, der skulle modtage Understøttelser af Fonden; men uheldigt er det. Jeg skal endvidere tilføje, at Sagen jo for saa vidt ogsaa er uheldig for Højre, som der jo paa Basis af den Omstændighed, at den Mand, der var Ejer af den Ejendom, der er Tale om, er en af de Mænd, der stod forrest i den politiske Kamp, som jo nu for Resten er afsluttet, og der kan paa Basis deraf selvfølgelig drives en Agitation, over for hvilken man i de fleste Tilfælde staar ret magtesløs. Der er ingen Grund til at lægge Skjul paa dette, det vide vi alle.

Det ærede Medlem for Saksjøbing fremsatte i Gaar en nærmere Udvikling af, hvad der var foregaaet tidligere i denne Sag, til hvilken jeg skal knytte nogle Bemærkninger. Noget af det er selvfølgelig rigtigt, noget af det er galt. I 1874 overtog jo Generalløjtnant Bahnson — den Gang vistnok Kaptajn Bahnson — Gaarden, vel at mærke udelukkende af sønlig Pligtfølelse. 2 Aar efter blev denne Ejendom vurderet, og der blev i Ejendommen optaget de Laan, som det ærede Medlem for Saksjøbing i Gaar nævnedes, en første Prioritet paa 100,000 Kr. til Statsanstalten for Livsforsikring, en anden Prioritet paa 30,000 og en 3die Prioritet eller Kassekredit, jeg ved ikke hvilket. Den Gang var denne Ejendom vurderet til 295,000 Kr. I 1889 blev den anden Prioritet paa 30,000 Kr. opsagt, og Ejeren henvendte sig da til sin juridiske Konsulent — hans Navn er nævnet saa ofte, at der ikke er Grund til ikke at sige det — Højesteretssagfører Shaw med Anmodning om at skaffe ham en ny anden Prioritet paa 30,000 Kr. Da den juridiske Konsulent mente, at det var lettere at skaffe en stor første Prioritet end at skaffe en anden Prioritet, og